

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXX Nr. 10—12

OCTOMBRIE—DECEMBRIE 1952

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

LOIALITATE FAȚĂ DE STATUL POPORULUI MUNCITOR

„Străluciți ca niște lumini în lume“, (Filip. 2, 15) zice cuvântul Domnului. „Oamenii nu aprind lumina ca s'o pună sub obroc, ci în sfeșnice și să lumineze tuturor celor din casă“. (Matei 5, 15). La fel și credincioșii nu trebuie să se izoleze ci să participe la viața de continuă înaintare a omenirii, ca unii care fac parte din ea, dovedind prin fapte bune și pline de devotament, iubirea lor față de aproapele și față de Patrie.

Credincioșii, în străduința lor de a împlini porunca iubirii față de aproapele, trebuie să-și găsească locul în marile lucrări care se desfășoară în Țara noastră, prin planurile de mai bună chivernisire obștească a bunurilor necesare traiului, — prin întovărășiri și gospodării agricole colective; în marile lucrări pentru industrializarea și electrificarea Țării; în lupta neobosită pentru apărarea păcii atât de trebuincioasă nouă; în străduința de ridicare a nivelului cultural și profesional, participând la conferințele ținute la Căminele Culturale și lucrând cu sârguință la tot ceea ce duce la binele și propășirea poporului.

E necesar să ne deprindem a lucra împreună cu alții, pentru sporirea binelui obștesc, și aceasta nu pentru un câștig egoist, ci din bunăvoință, înțelegând că ne facem de folos semenilor noștri, care la rândul lor se străduiesc și ei să lucreze pentru binele altora. Să ne străduim a ne desbăra de deprinderi moștenite din lumea veche când fiecare caută numai folosul său, nu și al altuia. Să luăm

pildă dela Domnul Hristos care S'a desbrăcat de slava Lui și S'a făcut asemenea oamenilor, lucrând cu jertfire de Sine pentru binele lor.

Iubiți frați, credința noastră ne învață să ținem poruncile lui Dumnezeu, și datoria noastră este să stăruim în a împlini toate poruncile, cu ajutorul Lui, inclusiv porunca privitoare la ziua de odihnă săptămânală, Sâmbăta. În stăruința noastră de a ține și această poruncă privitoare la ziua de odihnă, să avem pe deoparte în față pilda Mântuitorului, care ne-a învățat că în ziua de odihnă e datoria noastră a face binele în ceasuri de nenorociri, — și pe de altă parte să avem conștiința luminată de Duhul Sfânt, care ne arată în cazuri de forță majoră, cum să ne purtăm. Domnul zice: „Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. Suntem datori deci să păzim atât Legile Țării, cât și Legea morală divină, căci sfintele cuvinte de mai sus ne poruncesc fără rezervă și condiții să dăm Statului toate câte sunt ale Statului și lui Dumnezeu toate câte sunt ale lui Dumnezeu. E bine să ne gândim adânc la faptul că Statul de azi nu se amestecă în treburile religioase, iar serviciile pe care le cere și poruncile pe care le dă se referă numai la binele și interesele generale ale tuturor. Statul de azi ne cere „Să dăm Cezarului „numai“ cele ce sunt ale Cezarului“ și ne lasă nouă toată libertatea ca pe „cele ce sunt ale lui Dumnezeu“ să le dăm lui Dumnezeu

după credința noastră. A trecut pentru totdeauna vremea când Statul în loc să-și vadă de treburile lui se amesteca în credința noastră împiedicându-ne și pretinzându-ne să ne abatem dela ea și să urmăm alte credințe. Acel Stat al celor ce în păcate și desfrâu jefuiau poporul nostru, nu ne lăsa ca după credința noastră să dăm lui Dumnezeu „ce este al lui Dumnezeu“. Statul de azi însă ne dă libertatea mult dorită de noi și de cei dinaintea noastră.

Iubiți frați, atitudinea Bisericii față de Stat, trebuie să fie deschisă și sinceră și trebuie să se schimbe din temelii față de ceea ce a putut fi în trecut, deoarece însăși atitudinea Statului de azi e cu totul alta față de noi decât a Statului vechi. Dacă în vechile așezări statale, — când, existând inegalitate între Culte cât și în ce privește felul cum ele erau privite și tratate de Stat, noi trebuia să prevedem că oricând puteau veni dela Stat măsuri care să ne oprime sau să ne scoată în afară de lege, ceea ce da naștere la o poziție rezervată din partea Bisericii; astăzi, când cu bucurie constatăm că libertatea religioasă ne este garantată și că suntem puși pe picior de egalitate cu celelalte Culte, noi putem să spunem cu atât mai sus că înțelegem să ne dovedim cetățeni loiali ai Patriei noastre, și, așa cum ne străduim să fim buni credincioși și plăcuți lui Dumnezeu, ferindu-ne de greșeli și păcat, cu aceeași curățenie putem spune, că trebuie să fim buni cetățeni și patrioți.

FURTAREA CREȘTINULUI (29 Noembrie 1952)

1. Care cuvinte ale apostolului Petru ne arată grija pe care o poartă el creștinilor cărora le scria epistola sa? 1 Petru 2, 11 pr. p.

2. Ce sfătuește el pe acești creștini? 1 Petru 2, 11 u. p.

Tot ceea ce duce la scăderea puterii corporale sau a clarității intelectuale descalifică pe om atât pentru muncă, cât și pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Orice păcat duce la amorțirea puterilor, la tocirea priceperii mintale și spirituale, precum și la slăbirea lucrării Spiritului și Cuvântului lui Dumnezeu asupra inimii.

3. Ce fel de purtare trebuie să aibă cel credincios? 1 Petru 2, 12 pr. p.

Cuvântul grec „anastrophēn” care în traducerea românească este redat prin „purtare bună”, cuprinde în sine ideia unei bunătați supreme, a unei bunătați care se dă pe față, care izbește privirile. Purtarea noastră este bună atunci când viața noastră este dovada unei inimii curate și renașcute.

4. Care ar trebui să fie atitudinea credinciosului în ceea ce privește legile țării sale? 1 Petru 2, 13, 14.

În calitatea sa de cetățean, creștinul trebuie să asculte de legile țării sale. Purtându-se astfel, el onorează pe Acela pe care-l recunoaște ca Domn și Mântuitor al său.

5. Cu ce ocazie a învățat Isus despre obligația pe care o are credinciosul de a asculta de puterea de Stat? Mat. 22, 15—22.

6. În ce cuvinte stabilește apostolul Pavel acest principiu? Rom. 13, 1—7.

7. Care va fi rezultatul supunerii noastre față de legile țării și a felului nostru de a ne purta cu semenii noștri? 1 Petru 2, 15.

Noi nu trebuie să disprețuim autoritățile. Cuvintele noastre scrise sau vorbite ar trebui să fie măsurate cu grijă pentru ca să nu fim socotiți protivnici în ceea ce privește legea și ordinea. Noi nu trebuie să spunem sau să facem ceea ce ar pune obstacole.

8. Cum trebuie să folosim liberarea noastră din păcat? 1 Petru 2, 16.

Pentru că am fost liberați de robia păcatului, noi trebuie să ne purtăm ca servi ai lui Dumnezeu. El dorește ca fiecare suflet să devină un canal prin care Dumnezeu comunică lumii comorile harului Său, bogățiile de nepătruns ale lui Hristos.

9. Care sunt cele patru indemnuri prin care apostolul Petru încheie vorbirea sa cu privire la purtarea creștinului? 1 Petru 2, 17.

Prin expresiile „împăratul” sau „cezarul” folosite în Sfintele Scripturi, se înțelege înalta cârmuire a țării.

ISUS HRISTOS, PILDA NOASTRĂ (6 Decembrie 1952)

1. Ce sfat dă apostolul Petru celor în slujbă? 1 Petru 2, 18.

2. Ce consideră apostolul ca un „lucru plăcut” pentru credincioși? 1 Petru 2, 19.

3. Prin ce experiențe grele trecuse și Petru în viața lui de credință? Fapte 4, 3; 5, 17—18; 12, 3, 4.

4. Poate să aibă vreo fală cineva care suferă pentru că a făcut răul? 1 Petru 2, 20 pr. p.

5. Când este bine plăcută suferința, înaintea lui Dumnezeu? 1 Petru 2, 20 u. p.

6. La ce sunt chemați credincioșii? 1 Petru 2, 21 pr. p.

Chemarea pe care Dumnezeu o adresează celui păcătos este o chemare la mântuire, și această mântuire este însoțită de încercare.

7. Ce motiv aduce apostolul Petru în favoarea celor spuse? 1 Petru 2, 21 u. p.

8. În ce împrejurări ne-a dat Domnul Isus o pildă de răbdare? Mat. 26, 66, 67; 27, 28—30.

În Isaia 52, 14 se descrie tocmai această scenă: „atât de schimonosită îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea lui de a fiilor oamenilor”. Traducerea literală a acestui verset, după învățaii Ebrei, este următoarea: „El era atât de desfigurat încât înfățișarea lui nu mai era aceea a unui fiu al omului”; cu alte cuvinte nu mai semăna cu un om. Acest pasaj redă bine amintirile lui Petru care vede pe Isus desfigurat.

9. În ce cuvinte descrie Petru atitudinea și purtarea lui Isus în timpul cercetărilor și suferințelor Sale? 1 Petru 2, 22, 23 pr. p.

10. Cum a putut Domnul Isus să treacă încercarea? 1 Petru 2, 23 u. p.

Expresia „se supunea” este traducerea unui cuvânt grec care tradus literal înseamnă: „a întinde mâna”. Domnul Isus Hristos se supunea, adică lăsa la hotărârea lui Dumnezeu, Tatăl Său, cele cu privire la batjocoririle Săi și batjocurile lor care și unii și altele răneau inima Sa iubitoare.

11. În ce fel a înfrânt Isus Hristos puterea păcatului în viețile noastre și cum a tămăduit sufletul rănit? 1 Petru 2, 24.

Iată Fiul lui Dumnezeu purtând haina batjocurei și coroana de spini. Desgolit până la brâu, spinarea Lui arată urmele loviturilor de biciu: răni lungi și adânci din care sângele curgea din belșug. Istovirea și durerea se citea pe fața Lui pătată de sânge, dar niciodată nu fusese mai frumoasă ca acum. În felul Său de purtare nu se vedea slăbiciunea fricoasă, ci tăria și demnitatea îndelungei răbdări.

12. Care a fost rezultatul sacrificiului vieții Mântuitorului? 1 Petru 2, 25; Isaia 53, 11.

Oastea îngerilor I se închină în timp ce strigăte voioase umplu curțile cerești. Cântările de biruință se amestecă cu sunetele harpelor îngerești, până când pare că însuși cerul se revărsă de bucurie și laudă. Iubirea a biruit. Cerul răsună de glasuri care proclamă cu tărie: „A Celui ce șade pe scaunul de Domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor”. Familia din cer și familia de pe pământ sunt una.

CĂMINUL CREȘTIN (13 Decembrie 1952)

1. Ce spune Cuvântul femeilor credincioase căsătorite? 1 Petru 3, 1 pr. p.

Nici soțul nici soția nu trebuie să încerce a stăpâni. Domnul a arătat care este principiul care trebuie să fie urmat în această privință. Nu încercați să obligați pe alții să facă ceea ce vă place vouă. Voi nu veți putea proceda așa și în același timp să păstrați și respect față de fiecare. Manifestările egoiste nimicesc pacea și fericirea căminului. Fie ca neînțelegerea să nu domnească între voi.

2. Care va fi efectul vieții unei soții creștine? 1 Petru 3, 1 u. p.

Lucrarea unei femei creștine care este căsătorită și e și mamă este mare. Ea poate fi o binecuvântare pentru toți cei care o înconjoară și o puternică influență spre bine dacă ea lasă ca lumina ei să lumineze. Ea poate să îplinească în grabă ceea ce mâna ei găsește să facă, ajutând pe soțul ei să poarte mai ușor povara sa.

3. Ce calități are o astfel de soție credincioasă? 1 Petru 3, 2.

4. Cum se va manifesta caracterul unei femei creștine? 1 Petru 3, 3, 4.

Apostolul prezintă podoaba exterioară în contrast cu un duh blând și liniștit, apoi dă mărturie cu privire la valoarea superioară a celui din urmă, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Există o vădită contradicție între iubirea podoabelor dinafară și frumusețea blândeței unui spirit liniștit. Iubirea de găteți pune în pericol viața spirituală și face din femeie opusul unei creștine care trebuie să se caracterizeze prin modestia și cumpătare.

5. Ce este spus despre femeile sfinte de odinioară? 1 Petru 3, 5.

6. Ce cuvânt este spus către bărbații credincioși? 1 Petru 3, 7.

Soțul trebuie să arate un vădit interes pentru familia sa, cu deosebire în ceea ce privește simțimintele pe care trebuie să le aibă față de soția sa. El poate închide poarta pentru multe boli. Bunătatea, bucuria, cuvinte pline de încurajare vor fi de mult folos pentru soția sa.

7. Cum vorbește apostolul Pavel despre datoria bărbatului Efes 5, 28.

Bărbatul trebuie să-și iubească soția sa după cum Hristos a iubit Biserica. Și femeia trebuie să iubească și să respecte pe soțul ei. Amândoi trebuie să cultive un spirit de blândețe, fiecare fiind hotărât să nu întristeze niciodată pe celălalt și nici să-l vătăme cu ceva.

8. Pe ce se întemeiază această datorie? Mat. 19, 3-6.

În jurul fiecărei familii există un cerc sfânt care nu trebuie frânt și în care nimeni nu are dreptul să intre. Este cercul iubirii sfinte care trebuie să existe între soț și soție. Fie ca nici soțul nici soția să nu îngăduie nimănui să se împărtășească de taina pe care numai ei ca soți trebuie să o cunoască.

9. Care trebuie să fie atitudinea soților ca părinți? Col. 3, 21 pr. p.

10. Ce sunt îndreptății părinții să aștepte dela odraslele lor? Efes. 6, 2-3.

CHEMAREA

către credincioșii tuturor cultelor din R. P. R.

IUBIȚI CREDINCIOȘI,

Iată, acum, pentru a treia oară, noi reprezentanții cultelor religioase din Republica Populară Română ne-am întrunit în același duh de înțelegere, deplină și colaborare.

Indemnați de dragostea și îndatoririle ce purtăm fiecare credincioșilor noștri am găsit de cuviință să îndreptăm către voi, împreună, cuvânt de indemn și îndrumare părintească cu prilejul istoricului eveniment dela 30 Noembrie 1952, zi în care poporul nostru își alege reprezentanții lui în Marea Adunare Națională.

Viața este cel mai de preț dar pe care ni l-a hărăzit Dumnezeu, de care să ne putem bucura cu toții, în bună înțelegere și dragoste. De aceea, slujind lui Dumnezeu, noi suntem slujitori ai vieții nu ai morții, ai binelui nu ai răului, ai luminii, nu ai întunericului. Iar Domnul și stăpânul vieții noastre ca domn al păcii ne îndeamnă pururea la lucrarea strădalnică spre a zădărnici faptele celor ce urzesc moartea, răul și întunerecul, ne îndeamnă la necurmată veghere și muncă spre binele și fericirea poporului.

Poporul nostru trăiește zile mărețe. Pe ogoare, în fabrici și uzine, în laboratoare, școli și birouri, pretutindeni, brațele și mințile sunt încordate cu putere de munca eroică pentru făurirea unei vieți fericite, după care au năzuit veacuri dearândul cei ce trăiesc din sudoarea frunților lor și pentru care au luptat și s'au jertfit cei mai buni fii ai Patriei noastre.

În viața poporului nostru s'au făcut pași uriași spre o viață nouă și fericită. Oamenii muncitori din Patria noastră își clădesc noua lor viață mai bună și fericită.

Ogoarele întinse și mănoase ale Patriei noastre rodesc bogat pentru îndestularea poporului muncitor, nu pentru trândăvia celor ce s'au închinat vitelului de aur. Se zidesc școli și așezăminte de cultură, se zidesc spitale, clinici, dispensare, maternități, pentru apărarea sănătății poporului și salvarea copiilor din ghiarele morții. Țara întreagă a devenit un vast șantier al muncii pașnice și constructive.

Toate aceste biruințe dobândite de poporul nostru, care a făcut din muncă „O datorie și o chestiune de onoare a fiecărui om capabil de muncă”, au fost oglindite în noua Constituție a Republicii Populare Române, votată în unanimitate de Marea Adunare Națională la 24 Septembrie 1952.

Toate cultele religioase din țara noastră prin păstorii și credincioșii lor au împărtășit întru totul entuziasmul cu care poporul nostru a întâmpinat noua Constituție și au binecuvântat voința lui fermă de a duce până la capăt opera uriașă a înfloririi și a înălțării Patriei noastre.

Un avânt și mai mare a luat munca poporului nostru în urma statornicirii zilei de 30 Noembrie 1952, ca zi în care toți cei ce muncesc, toți cei ce iau parte la zidirea unei orânduiri noi, vor alege pe reprezentanții lor direcți în Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de Stat în Republica Populară Română. Participarea poporului nostru la rezolvarea treburilor obștești este expresia largilor libertăți democratice de care se bucură astăzi.

În nenumărate întruniri ale oamenilor muncii din țara noastră au fost propuși

candidați în aceste alegeri, cei mai prețuiți fii ai poporului: muncitori, constructori ai orașelor și uzinelor noi, plugari care se s'raduesc să aducă lumina și bunăstarea în lumea satelor noastre, cărturari, oameni ai artei, ai științei și culturii, fruntași ai vieții sociale, ostași, femei și tineret. Demn de subliniat este faptul că între acești vrednici fii ai poporului se află și credincioși și slujitori ai cultelor noastre.

Felul în care s'a construit Frontul Democrației Populare și modul în care au fost propuși candidații de către masele largi populare dovedește că poporul participă în mod conștient, la alegerea reprezentanților săi. Candidații de azi nu mai sunt exponenții asupritorilor poporului sau unei singure familii, organizată de circumstanță sub firmă politică. Deputații de azi sunt exponenții autentici ai năzuințelor și voinței poporului. Ei reprezintă toate categoriile populației muncitoare, ei sunt participanții activi la munca pașnică și constructivă a poporului nostru, sunt harnicii făuritori ai vieții noi și luptători dârzi pentru apărarea păcii, libertății și independenței Patriei noastre. Candidații dela 30 Noembrie a.c. sunt exponenții solidarității și unirii poporului muncitor, fără deosebire de religie și naționalitate, în munca pentru întărirea și înflorirea Patriei. E o deosebire ca dela cer la pământ între mărețele clipe pe care le trăim astăzi și trecutul de desbinări, de ațătări șovine, de incitări la ură rasială și la lupta confesională, care umpleau de revoltă pe adevărații patrioți și îndepărtau poporul muncitor dela viața politică a țării.

Astăzi, când poporul întreg este chemat să-și aleagă reprezentanții în forul suprem al puterii de Stat, când poporul socotește acest măreț eveniment drept o sărbătoare și o zi de însemnătate istorică în viața sa: astăzi cultele religioase au datoria să împărtășească și ele marea bucurie pe care o trăiește poporul nostru și să fie părtașe la actul prin care oamenii muncii dela orase și sate aleg pe conducătorii vieții publice a Statului democrat-popular.

IUBIȚI CREDINCIOȘI,

Cu aceste convingeri, noi, părinții și păstorii voștri sufletești cu iubire părintească și frățească vă cheamă pe toți cei ce mărturiți pe Dumnezeu în felurile grauri, să dovediti țaria credinței noastre prin revărsarea dragostei către semenii noștri, către poporul în mijlocul căruia trăiți. Să vă faceți datoria de cetățeni către Patrie și popor cu aceeași râvnă cu care vă faceți datoria de credincioși către altarele voastre și către Dumnezeul vostru.

În acest chip veți arăta că sunteți vrednici luptători pentru apărarea păcii în lumea întreagă căci întărirea și dezvoltarea Statului nostru democrat-popular, care este un factor activ în marele front al apărătorilor păcii reprezintă, o contribuție de seamă adusă cauzei sfinte a apărării și consolidării păcii.

Să nu uităm niciunul dintre noi că toți candidații Frontului Democrației Populare sunt dârzi luptători pentru pace; să nu uităm că alegându-i pe ei la conducerea treburilor Statului nostru vom dovedi că întâmpinăm apropiatul Congres al popoarelor pentru apărarea păcii printr-o măreață realizare, merită să contribuie la salvarea păcii și vieții în lume și

la zădărnicierea planurilor ațătătorilor în un nou războiu, hrăpăreții bancheri și fabricanți de arme și de moarte americani și englezi

Să nu uităm că votul vostru trebuie să fie un răspuns acelora care răspândesc șoapte veninoase împotriva puterii poporului muncitor și care uneltesc din umbră planuri d'avoalești. Noi mergem cu poporul împotriva dușmanilor poporului.

Hotărârea noastră de a lua parte la munca pentru înflorirea Patriei, alături de întregul popor muncitor, va fi prinosu dragostei noastre neclintite către conducătorii poporului și Statului nostru.

Înfrățirea tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea și strângerea lor cu dragoste și devotament în jurul cărmuitorilor Statului, constituie temelia trainică pe care se înalță noua noastră Patrie, ca o cetate a muncii și a păcii

IUBIȚI CREDINCIOȘI,

Vă chemăm să vă dați votul candidaților Frontului Democrației Populare, candidații păcii și ai vieții noi, pe care și-o zidește poporul nostru.

Incredințați că veți răspunde din toată inima chemării noastre, rugăm pe bunul Dumnezeu să reverse asupra voastră darurile Sale cele bogate și să dăruiască scumpei noastre Patrii și vrednicilor ei conducători, deplină victorie în munca pentru făurirea vieții celei noi și în lupta pentru apărarea păcii.

Slujitorii tuturor cultelor vor aduce la cunoștință credincioșilor această chemare în cadrul serviciilor religioase ce vor avea loc până Duminecă, 30 Noembrie 1952.

JUSTINIAN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

ION VASARHELYI

Episcopul Bisericii Reformate, Cluj

ARDAY ALADAR

Episcopul Bisericii Reformate din Oradea

CAROL ADORJAN

Vicar General al Episcopiei Romano

Catolice de Alba Iulia

TRAIAN JOVANELLI

Vicar General al Arhiepiscopiei Romano

Catolice din București

FRIEDERICH MÜELLER

Episcopul Evanghelic Luteran, Sibiu

MOSES ROSEN

Șef Rabinul Cultului Mozaic

KISS ALEXA

Episcopul Bisericii Unitariene

ARGAY GHEORGHE

Superintendentul Bisericii Evanghelice

Sinodale Presbiteriene

TIHON CACIALCHIN

Mitropolitul Cultului Creștin de R't Vechi

CONSTANTIN ADORIAN

Vicepreședintele Cultului Baptist

ION, RUSU

Secretar General al Cultului Baptist

MEHMET IACUB

Muftiul Cultului Musulman

D. FLOREA

Președintele Cultului Adventist

GH. BRADIN

Președintele Cultului Penticostal

VASKEN BALGIAN

Episcopul Bisericii Armeano Gregoriene

GH. OPREA

Delegatul Cultului Creștin după

Evanghelie

ȘTEFAN TOMICI

Vicarul Bisericii Ortodoxe Sârbe din

Banat

CREȘTEREA SPIRITUALA

(31 Ianuarie 1953)

1. Către cine scrie apostolul Petru a doua sa epistolă? 2 Petru 1,1 pr. p.

Petru apostolul, ca slujitor al lui Isus Hristos s'ă pe aceeași treaptă ca și aceia cărora el le scrie. Către cei doisprezece apostoli, și prin ei către toți credincioșii, Isus a zis: „Să nu vă numiți „Dascăli”, căci Unul singur este Dascălul vostru: Hristosul”. (Mat. 23,10) Slujitorii Domnului sunt slujitorii întregii frățietăți, pentru Hristos. Ca apostol el vorbește cu autoritate. În legătură cu aceasta Mântuitorul a spus: „După cum Tatăl M'a trimis pe Mine, așa vă trimet și Eu pe voi”. „Cine vă ascultă pe voi, acela Mă ascultă pe Mine”.

2. Prin ce obține credincioșii credința? 2 Petru 1,1 u. p.

3. Ce fel de cunoaștere e de nevoie pentru credincios? 2 Petru 1,2.

4. Ce binecuvântare aduce cu sine această cunoaștere? Ioan 17,3.

5. Ce a dăruit dumnezeiasca putere credincioșilor? 2 Petru 1,3.

6. Ce lucrare vor face făgăduințele lui Dumnezeu asupra celor care le primesc prin credință? 2 Petru 1,4 pr. p.; Ioan 12,50.

7. Care sunt treptele pe care le urcă credinciosul în continua sa creștere spirituală? 2 Petru 1,5-7.

Credinciosul privește în Isus și urcă spre înălțimea la care se află El, pentru ca astfel Isus să-i fie înțelepciune, îndreptățire, sfințire și mântuire.

8. Ce fel de roade ale Duhului se vor arăta în viața aceluia credincios care se străduiește după o viață creștină? Gal. 5, 22, 23.

Iubirea ne unește cu Dumnezeu: bucuria înseamnă a mulțumi lui Dumnezeu și a fi conștient de nemărginita bunătate a lui Dumnezeu în care noi suntem și în care trăim; pacea, ca roadă a Duhului; ne aduce în armonie cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu semenii noștri. Urmează apoi roadele care se referă la raporturile noastre cu aproapele, dintre care primul rod este răbdarea; aceasta înseamnă a avea o purtare prietenoasă cu semenii noștri, și a trata greșelile lor cu mult tact și înțelepciune. Urmează apoi bunătatea. După cum țâșnește apa dintr'un isvor curat, așa curge necontenit și bunătatea dintr'o inimă curată. După aceea urmează facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. Acestea sunt roadele care se vor da pe față în viața celui călăuzit de Duhul Sfânt.

9. Având roadele Duhului în viața sa, cum nu va fi credincios? 2 Petru 1,8.

10. Cum descrie apostolul Petru trista experiență a aceluia care nu are aceste roade în viața sa de credință? 2 Petru 1,9.

11. Ce spune apostolul să caute credincioșii? 2 Petru 1,10.

12. Crescând în felul acesta în cele spirituale, ce va primi în cele din urmă, din belșug, cel credincios? 2 Petru 1,11.

SIGURANȚA CREDINȚEI NOASTRE.

(7 Februarie 1953)

1. Ce semn al adevăratului păstor de suflete se arată în slujba pe care apostolul Petru o face în biserică? 2 Petru 1,12.

Credinciosul păstor de suflete are privilegiul de a trăi atât de aproape de Dumnezeu, și de a fi atât de simțitor la impresiile Duhului Său, încât el poate ajunge o bună pildă pentru alții în frumoasa purtare creștinească plăcută atât oamenilor cât și lui Dumnezeu.

2. Ce fel de convingere stăpânește inima lui Petru când scria această epistolă? 2 Petru 1,13.

3. Ce știa apostolul Petru cu privire la stăruința slujbei sale? 2 Petru 1,14; Ioan 21,18. 19.

4. Ce osteneală își dădea apostolul? 2 Petru 1,15; Ioan 14,26.

În curând apostolul Petru urma să-și încheie viața. Aceasta însă nu-l înfrica pe el cu nimic. El purta mai mult grija credincioșilor decât grija pentru sine însuși. Epistolele sale erau singurul mijloc prin care el putea să vorbească după ce, prin moarte, el se va despărți de ei.

5. În ce cuvinte vorbește apostolul Petru despre revenirea în mărime a Domnului Isus Hristos? 2 Petru 1,16 pr. p.

6. Despre ce fel de lumină vorbește apostolul mai departe? 2 Petru 1,19.

7. Ce este spus despre Cuvântul proorociei din Scriptură? 2 Petru 1,20.

8. Câte proorocii au fost aduse prin voia omului? 2 Petru 1,21 pr. p.

9. Cum au vorbit oamenii care au scris despre descoperirile lui Dumnezeu? 2 Petru 1,21 u.p.

A fost plăcerea lui Dumnezeu să folosească unele omenești prin care El să facă cunoscut credincioșilor adevărul Său, și prin Duhul Sfânt, El însuși a făcut pe oamenii credincioși în stare să facă această lucrare.

PRIMEJDIILE LAUNTRICE ALE BISERICII

(14 Februarie)

1. Prin ce experiență s'ar putea să treacă Biserica? 2 Petru 2,1.

2. Ce fel de rezultat poate avea străduința falșilor învățători în Biserică de

a suci adevărul? 2 Petru 2,2.

Credinciosul învață adevărul din Sf Scriptură și trăiește viața sa de credință după acest adevăr.

3. Care este adevăratul motiv al lucrării falșilor învățători? 2 Petru 2,3 pr. p.

4. Cum vorbește apostolul Petru despre osînda care așteaptă pe cei ce sunt stăpâniți de patima lăcomiei? 2 Petru 2,3 u. p. Efes. 5,5.

5. Unde au ajuns chiar îngerii care au păcătuit în felul acesta față de Dumnezeu? 2 Petru 2,4

6. Ce dovadă avem că Dumnezeu ocrotește pe acei care îi slujesc cu credincioșie? 2 Petru 2,5 pr. p.

7. Pentru ce sunt amintite aici numele celor două cetăți din vechime? 2 Petru 2,6.

8. Prin ce experiență a trecut cu această ocazie neprihănitul Lot? 2 Petru 2,7.

9. Cum vorbește apostolul despre experiența lui Lot și viața plină de păcate a lumii vechi? 2 Petru 2,8.

10. Ce știe și ce poate să facă Domnul pentru cei credincioși? 2 Petru 2,9 pr. p.

11. Ce categorii de oameni se face vinovați, în mod deosebit de purtarea lor, meritând pedeapsa? 2 Petru 2,10.

12. Cu ce exemple de stăpânire de sine încheie apostolul Petru avertismentul său cu privire la falșii învățători? 2 Petru 2,11.

TRISTA EXPERIENȚA A CREDINCIOȘULUI NESINCER

(21 Februarie 1953)

1. Cu ce compară apostolul pe falșii credincioși? 2 Petru 2,12.

Păcatul trebuie neapărat curățit din Comunitate și păcătosul tras la socoteală pentru ca să nu se molipsească și alții de el. Adevărul și curățenia cer ca tabăra să fie temeinic curățită de Ahani. Fie ca cei care se găsesc în slujbe de răspundere să nu îngăduie păcatul în vreun frate. Acestuia să i se arde că ori se lasă de păcat ori el trebuie să se despartă de Comunitate.

2. Ce răsplată așteaptă pe acei membri care păcătuiesc în felul acesta? 2 Petru 2,13.

3. Odată ce un membru apucă pe calea căderii în păcate, cât de departe poate să ajungă? 2 Petru 2,14.

4. Al cui exemplu ajung aceștia să-l urmeze? 2 Petru 2,15. 16.

5. Cu ce sunt asemănați falșii credincioși? 2 Petru 2,17.

Binecuvântarea unei fântâni sau isvor în toată puterea ei este cunoscută, în mod

deosebit, în țările răsăritene. Așa se înțelege de ce în limbajul biblic fântâna și izvorul sunt expresia bucuriei și a fericirii. „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Is. 12,3).

6. Ce mijloace întrebunțează ei, spre a atrage și pe alții în păcat? 2 Petru 2,18.

Ei reușesc să atragă în păcat pe acei membri care în viața spirituală nu au înaintat. Ispita poate fi biruită, numai de către acei care au o vie legătură prin rugăciune, cu Dumnezeu cel viu, prin Isus Hristos. Credinciosul sincer nu se va lăsa ispitit să coboare dela înălțimea adevăratului caracter creștin. Aici el va răspunde ca și Neemia pe vremuri: „Am o mare lucrare de făcut nu pot să mă cobor”.

7. Al cui rob este acel membru al Comunității, care trăește în păcat? 2 Petru 2,19.

8. În ce stare poate să ajungă acela care după ce a scăpat de întinăciune, se lasă iarăși biruit de ea? 2 Petru 2,20.

9. Ce ar fi mai bine pentru unul ca acesta? 2 Petru 2,21.

Un cuvânt al apostolului este aci foarte însemnat. El nu zice sfintele porunci, ci „porunca sfântă” ceea ce vrea să ne spună că inima sinceră și credincioasă cuprinde în sine Legea divină. În principiu toate poruncile lui Dumnezeu sunt una. Dacă izvorul lăuntric este păstrat curat, din el tâșnește viață.

10. Ce spune apostolul despre acei care după ce au cunoscut o viață de cinste și adevăr, se întorc din nou la viața păcătoasă de mai înainte? 2 Petru 2,22.

Credinciosul sincer va progresa mereu. În cele spirituale el va crește mereu spre desăvârșire. El va fi tot mai corect, tot mai credincios și tot mai conștiincios în toată umblarea lui. Adevăratul credincios nu se va mai întoarce la păcatele pe care le-a părăsit. Duhul lui Dumnezeu este gata să ajute pe oricare credincios sincer doritor după desăvârșire.

PRIVEGHERE ÎN VIAȚA DE CREDINȚĂ

(28 Februarie 1953)

1. De ce a scris apostolul Petru cele două epistole ale sale? 2 Petru 3,1.

2. Despre ce fel de aducere aminte vorbește apostolul? 2 Petru 3,2.

În viața sa de credință, credinciosul poate păstra curățenia inimii lui adăpostindu-se în învățătura cea curată și sfințitoare de suflet a Cuvântului lui Dumnezeu.

3. Care este dorința lui Dumnezeu cu privire la credincioșii Săi? 2 Petru 3,9.

4. Ținând seamă de descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu, ce întrebare pune apostolul? 2 Petru 3,11 u. p.

Această întrebare inspirată ar trebui să trezească pe orice credincios la o adevărată evlavie și viață de sfințire, printr-o purtare după voia lui Dumnezeu.

a sufletului credincios? 2 Petru 3,15.

6. Ce sfat dă mai departe apostolul Petru credincioșilor? 2 Petru 3,14.

Isus Hristos dorește să vadă cum caracterul Său cel desăvârșit este descoperit în credincioșii Bisericii Sale.

7. Ce este îndelunga așteptare a lui Dumnezeu pentru noi credincioși? 2 Petru 3,15 pr. p.

8. Care alt mare apostol se unește în învățatură cu apostolul Petru? 2 Petru 3,15 u. p. 16 pr. p.

9. Ce este spus despre greutatea înțelegerii epistolelor apostolului Pavel? 2 Petru 3,16 p. d.

10. Ce fac cei neștiutori cu scrierile Sf. Scripturi? 2 Petru 3,16 u. p.

11. Asupra cărui lucru atrage apostolul, pentru ultima dată, atenția tuturor credincioșilor? 2 Petru 3,17.

12. Ca încheiere a epistolelor sale, ce dorește apostolul pentru credincioși? 2 Petru 3,18.

IACOB FRATELE DOMNULUI

(7 Martie 1953)

1. Cine arată Sf. Scripturi că a purtat pentru prima dată numele de Iacob? Gen. 25,26 u. p.

Iacob amintit aci este numele „patriarhului Iacob”, tatăl celor doisprezece fii care s’au înmulțit mai târziu, dând cele douăsprezece seminții ale vechiului Israel.

2. Ce nume purta unul din fiii lui Zebedei? Marcu 1,19.

3. Ce se știe despre caracterul lui Iacob și al fratelui său Ioan când ei au fost chemați de Isus? Marcu 3,17.

Toți ucenicii aveau defecte însemnate atunci când Isus i-a chemat în serviciul său. Până când și Ioan care a fost în mai strânsă legătură cu Cel blând și umil nu era din firea lui blând și binevoitor. El și fratele lui (adică Iacob) erau numiți „fiii tunetului”. Ei erau „ambicioșii și pretențioșii fii ai lui Zebedei”.

4. Care era un alt ucenic al Domnului care purta același nume? Mat. 10,3.

Iacob, fiul lui Alfeu, se numără printre cei doisprezece ucenici ai Domnului. Spre deosebire de ceilalți acesta mai este numit și „Iacob cel mic” (Marcu 14,40).

În afară de cei amintiți până acum, mai purtau numele de Iacob și tatăl ucenicului Iuda, nu cel care a vândut pe Isus Hristos. (Luca 6,16).

5. Cine mai purta numele de Iacob după textul din Marcu 6,3?

Iacob, fratele Domnului, nu făcea parte, din numărul celor doisprezece apostoli. El a primit adevărul învățăturilor lui Isus mai târziu.

6. Cu ce ocazie este amintit numele lui în mod deosebit? Fapte 12,17.

Insemnata lui personalitate și apro-

barbați din obștea bisericii. Așa se explică de ce apostolul Petru, după ieșirea lui din temniță, îl amintește pe el pe nume, alături de ceilalți frați.

7. Alături de cine îl pune Pavel apostolul atunci când scrie epistolele sale? Gal. 1,18,19; 1 Cor. 15,7.

8. Cum era privit Iacob de obștea bisericii alături de alți doi apostoli? Gal. 2,9.

9. Ce slujbă a îndeplinit Iacob, fratele Domnului cu ocazia adunării apostolilor? Fapte 15,13.

În adunarea presbiterilor și apostolilor care s’a ținut, în acea vreme, la Ierusalim, Iacob fratele Domnului a fost acela care a condus cu aceea ocazie discuțiile care au avut loc în acea adunare importantă.

10. Cu ce ocazie amintește evanghelistul Luca numele lui Iacob pentru ultima dată? Fapte 21,17,18.

Cu ocazia ultimei sosiri a apostolului Pavel, la Ierusalim, acesta a tras chiar a doua zi la Iacob, fratele Domnului, la care s’au adunat de îndată „toți presbiterii”. Iacob apare aci ca fiind conducătorul Comunității din Ierusalim.

Autorul epistolei lui Iacob este în general admis ca fiind Iacob, fratele Domnului. Cât privește locul și timpul când a fost scrisă această epistolă, părerile sunt împărțite. Din comparația dovezilor ar reeși că epistola lui Iacob a fost scrisă nu mai de vreme de anul 50 și nici mai târziu de anul 62.

INȚELEPCIUNEA DELA DUMNEZEU

(14 Martie 1953)

1. Cum se numește Iacob în epistola sa? Iacob 1,1 pr. p.

Iacob nu-și asumă niciun titlu. El nu se crede pe sine drept ceva pentru faptul că ar fi fratele Domnului. El se arată pe sine ca „rob al lui Dumnezeu” titlu care exprimă cea mai înaltă cinste.

2. Către cine este adresată această epistolă? Iacob. 1,1 u. p.

El scrie celor douăsprezece seminții împrăștiate, adică tuturor creștinilor nu numai celor dintre Iudei.

3. Cum trebuie să privească credinciosul cercarea credinței sale? Iacob 1,2.

Când credința celui credincios este cercată, în vreun fel oarecare nu este potrivit ca el să desnădăjduiască, ci să privească aceasta chiar „ca o mare bucurie”. Când vin cercări, sau ispite nu trebuie să le privim ca fiind pedepse care se abat asupra noastră din cauza păcatelor noastre.

4. Ce lucrează cercarea în viața spirituală a credinciosului? Iacob 1,3,4.

5. Ce să facă acel credincios care dorește după înțelepciune? Iacob 1,5 pr. p.

Fiecare trebuie să învețe pentru sine

...ne-au fost date spre a fi folosite și Dumnezeu dorește ca ele să fie puse la lucru Sprijinindu-ne pe El putem avea înțelepciune pentru ca să lepădăm răul și să alegem binele.

6. Cât de binevoitor este Dumnezeu să dea înțelepciune celui care o cere dela El? Iacob 1,5 u. p.

Credinciosului smerit și cu inima curată înainte lui Dumnezeu, aceluia care își curăță sufletul de iubirea de sine și care dă la o parte lipsurile caracterului său, Dumnezeu este gata să-i dea cu mână largă din bogăția Sa înțelepciune de sus.

7. Ce spune apostolul Pavel despre cei chemați la o adevărată viață spirituală? I Cor. 1,26.27.

8. Cum să ceară credinciosul înțelepciunea care vine de sus dela Tatăl luminilor? Iacob 1,6 pr. p.

Trăind o viață curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu și având în inimă o puternică credință, în Cuvântul făgăduințelor Sale, credinciosul va înălța rugăciunea sa după înțelepciune și înțelegerea lucrurilor spirituale cu deplină încredințare că va fi ascultat.

Cuvântul spune: „dar s'o ceară cu credință”.

9. Cu ce sunt comparați cei care cer, dar a căror inimă le este stăpânită de îndoială? Iacob 1,6 u. p.

Nimic nu prezintă un mai nimerit simbol al nestatorniciei ca mereu schimbătoarele valuri ale mării. Domnul nu dorește ca noi să fim asemenea valurilor, ci să avem deplină statornicie și încredere în El.

Dacă cerem înțelepciune, Domnul nu ne va cere pentru nepriceperea noastră, ci din camerele nesecate ale plinătății Sale ne va da cu îndestulare tot ce avem nevoie.

10. La ce fel de rugăciune a făgăduit Domnul că va răspunde? Mat. 21,22.

11. La ce să nu se aștepte cel care cultivă îndoiala în inima sa? Iacob 1,7.8.

12. Ce zice Domnul Hristos că este cu putință celui care crede? Marcu 9,2.3

ORIGINA ISPITEI

(21 Martie 1953)

1. În ce să se laude credinciosul? Iacob 1,9.

Dumnezeu nu caută la fața credinciosului, ci privește la inima lui. El va încununa cu mărire pe oricare credincios sincer care se străduiește să câștige deplină biruință asupra viețuirii păcătoase la care este mereu ispitit.

2. În ce s'ar putea lăuda cel avut? Iacob 1,10.

Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu dându-și viața sa pe crucea depe Golgota a plătit preț de răscumpărare pentru orice suflet, indiferent de starea lui. Dar bogății lumii acesteia care sunt fără aspirații nobile, apucători și egoiști, dacă nu se vor pocăi, nu vor fi altceva decât o ramură uscată bună de aruncat în foc. Acela însă care își vine în fire și caută pe Domnul cu spiritul smereniei poate ajunge și el să se bucure și să se laude că inima i-a fost înfrântă și umilită.

mului bogat? Iac. 1,11.

4. Ce caracterizează pe bogații lumii acesteia? Ecles. 5,10.

Iubitorii de bogății sunt lacomi după tot mai multă bogăție și „nu se satură niciodată de argint”. În dorința lor de a strânge tot mai multă bogăție nu se dau înapoi dela nimic ci sunt gata să strângă averi pe căi nedrepte.

5. Ce zice Mântuitorul Isus Hristos despre cei care se dedau la o astfel de lucrare? Luca 16,11.

6. Asupra cui este rostită o binecuvântare și ce făgăduință este făcută celui care trece cu bine proba? Iac. 1,12.

Înainte de a primi cununa vieții credinciosul trebuie să fie cercat. Tocmai în cercări se deosebește pleava de grâu.

Spre a da formă metalelor e nevoie de foc, ciocan și pilă; tot așa se curăță și se formează și caracterul în încercări. Cei care trec în credință prin lucrarea de topire și șlefuire, vor primi cununa vieții făgăduită de Dumnezeu. Fiecare ispita învinsă, fiecare încercare suportată cu bărbăție, ne dă o nouă experiență și ne face să progresăm în lucrarea de formare a caracterului.

7. Ce nu trebuie să zică cel ispitit, și pentru ce? Iacob 1,13.

Ispita este ațâțarea la păcat, și aceasta nu vine dela Dumnezeu, ci dela Satana și din răul care se află în propriile noastre inimi. Vrajmașul ne duce în păcat, și apoi ne învinuiește înaintea întregului univers ca fiind nevrednici de iubirea lui Dumnezeu.

8. Unde își are ispita origina ei? Iacob 1,14.

Cuvântul „poftă” întrebuițat aci înseamnă dorința a inimii. Origina oricărei ispiti este în noi înșine. Ispita spre păcat poate să existe, dar ceace dă putere ispitei este tocmai dorința de a ceda față de ea. Credinciosul neînfrânat este atras în păcat de propria sa alipire de păcat. Fiecare suflet are nevoie în propria sa inimă de carne de puterea Duhului Sfânt spre a birui orice dorință sau înclinație spre păcat.

9. Ce aduce după sine zămislirea poftelor? Iacob 1,15.

10. Ce sfat frățesc ne dă apostolul Iacob? Iac. 1,16.

11. Dela cine vine orice dar desăvârșit și ce descoperire ne este făcută despre Dumnezeu? Iac. 1,17.

12. Prin ce este născut credinciosul și în ce scop? Iac. 1,18.

RELIGIA CURATA

(28 Martie 1953)

1. Ce sfaturi pline de înțelepciune sunt date credinciosului în legătură cu purtarea sa? Iac. 1,19.

Ascultarea voioasă și din toată inima prețuește mai mult decât orice altceva. Pe de altă parte, „cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască”. „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu”. Adesea se întâmplă că regretăm că am vorbit, rareori însă că am tăcut.

2. Ce sfaturi asemănătoare ne dă și apostolul Pavel? Efes. 5,4. Col. 3,8.

Un rău care mai trăește în viața unor credincioși este răul vorbirii de rău sau al clevetirii. Se pare că cei care hrănesc cu grijă acest păcat nu-și dau seama că el este tot atât de grav în urmările sale ca și alte păcate pe care ei se feresc a le făptui.

3. Pentru ce să fie credinciosul zăbavnic la mânie? Iac. 1,20; Ps. 37,8.

4. Ce trebuie să lepădăm și ce să primim? Iac. 1,21.

5. Cum poate un credincios să se înșele pe sine însuși? Iacob 1,22.

Dacă acest cuvânt se potrivește pentru fiecare suflet, el se potrivește cu deosebire pentru acei care au încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez și ascultă Cuvântul său în Casa de Rugăciune.

6. Cu ce este asemănat acela care se mulțumește să asculte Cuvântul fără să-l împlinească? Iacob 1,23,24.

Legea lui Dumnezeu este marea sa oglindă morală. Fiecare trebuie să-și compare cuvintele, spiritul și faptele sale cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu. El a hotărât ca Legea Sa să fie ținută de toți acei care cred în Isus Hristos. Dacă Legea ar fi desființată ar lipsi acea mare măsură de conduită morală a caracterului în care credinciosul să privească și să se vadă în lumina razelor acestei sfinte oglinzi morale.

7. Prin ce pildă a arătat Mântuitorul că ascultarea de Cuvântul său este o mare binecuvântare pentru credincios? Mat. 7,24-27.

8. În ce fel își va adânci credinciosul privirile în „legea cea desăvârșită”? Iacob 1,25 pr. p.

Din cauză că legea Domnului este desăvârșită și de aceea neschimbătoare, este cu neputință pentru oamenii păcătoși, prin ei înșiși să facă față măsurii pretențiilor ei. Acestea este motivul pentru care Hristos veni ca Răscumpărător al nostru... Când ne lăsăm de păcate și primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, legea este mărită. Apostolul Pavel întreabă: „Prin credință desființăm noi Legea? Dinpotrivă, noi întărim Legea”.

9. Ce binecuvântare este rostită pentru cel care împlinește cu fapta Cuvântul Legii lui Dumnezeu? Iacob 1,25 u. p.

10. Despre religiunea cui vorbește Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind zadarnică? Iacob 1,26.

Mulți vor fi cântăreți în balanță și vor fi găsiți prea ușori. Cine vrea să placă lui Dumnezeu și să pună o pază, o continuă pază a gurii sale, supravegheind intrarea buzelor sale? Nu vorbiți de rău pe nimeni! Nu ascultați despre nimeni vorbiri de rău. Dacă n'ar exista ascultători, atunci n'ar exista nici vorbitori de rău. Dacă cineva vorbește de rău pe altul în fața ta, oprește-l. Refuză să-l ascuți, chiar când cuvintele sale ar fi spuse cu tonul cel mai blând și în felul cel mai plăcut.

11. În ce constă religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu? Iacob 1,27.

A ne „păzi neîntinați de lume”, înseamnă a ne păzi de toate păcatele care pot naște poftele unei inimi de carne (firești). Apostolul Ioan zice: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui meu nu este cu el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume”. (1 Ioan 2,15.16).

11. Ce greșală a făcut Eli marele preot în calitatea sa de tată? 1 Sam. 3, 12-14.

Fiii lui Eli — Hofni și Fineas — au dus o viață destrăbălată, plină de șapte urâte, șapte pe care tatăl lor nu a căutat să le oprească la timpul cuvenit. Din cauza aceasta Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la Eli s'a împlinit întocmai.

VIEAȚA CREȘTINEASCA

(20 Decembrie 1952)

1. Prin ce cuvinte îndeamnă apostolul Petru la unire? 1 Petru 3,8 pr. p.

2. Ce a cerut Isus Hristos în rugăciunea Sa arhierescă pentru ucenicii Săi? Ioan 17, 20-23.

A fi ucenicii lui Hristos una este o dovadă, că Tatăl a trimis pe Fiul Său spre a ne mântui din păcat. Această mărturisește despre puterea Sa cea minunată prin care El modelează diferitele caractere ale credincioșilor și-i face în stare să trăiască împreună într-o plăcută armonie.

3. Ce trebuie avut în vedere în relațiile noastre cu alții? 1 Petru 3, 8 u. p.

Egoismul nu place Domnului. Împreună simțire cu alții, este după voia Sa. Adevăratul creștin în tot ceea ce face și are ca binecuvântare dela Dumnezeu, nu va uita să-și facă partea sa „simțind cu alții”, după indemnul Domnului.

4. Cum vorbește apostolul Pavel despre aceste reguli de viață? Rom. 12, 10, 16, 18.

5. Cum trebuie să se poarte credinciosul când este ocărit? 1. Petru 3, 9 pr. p.

6. La ce au fost chemați creștinii și pentru ce? 1 Petru 3, 9 u. p.

7. Ce legătură există între cuviințele noastre și o viață fericită? 1 Petru 3, 10.

Credincioșii ar trebui să facă eforturi serioase și să se străduiască pentru ca prin felul de vorbire potrivit și printr-o purtare cuviincioasă să devină un reprezentant al lui Hristos. El nu va vorbi nimic ce nu este spre binele lui și al semenilor lui. Nu va fi un purtător de vorbe rele și neadevărate și nici vorbitor de rău. El își va înfrâna limba sa dela toate acestea și nu va folosi niciodată buzele sale într-o astfel de lucrare, dacă dorește „să vadă zile bune”.

8. Cum se dă pe față viața launtrică prin cuvintele noastre? Luca 6,45.

Caracterul conversației descoperă launtru inimii. Vorbe ușoare, lingușiri, glume proaste spuse cu scopul de a provoca râsete, sunt produsele lui Satan și toți cei folosesc o astfel de vorbire comercializă marfa lui.

9. Care rugăciune a psalmistului ar fi bine să ne-o însușim fiecare? Ps. 19 14 pr. p.; Ps. 141,3.

Calomnia și vorbirea de rău conține un îndoit blestem care lovește mai puternic pe vorbitor decât pe ascultător. Cine împrăștie sămânța vrajbei, a neînțelegerii și a certei, va secera în propriul său suflet rodul aducător de moarte. Har și pace insoțesc pe acei care se abțin dela ceartă. Acei care se tem de Dumnezeu vor închide căminul și familia lor pentru acei care umblă

din casă în casă cu flecării. Păcatul calomniei începe cu cultivarea cugețelor rele.

10. Ce afliudine să avem față de rău și față de bine? 1 Petru 3,11 pr. p.

Dumnezeu dorește o schimbare a inimii. El dorește ca noi să ne îndepărtăm de rău și învățăm să facem binele.

11. După-ce se vor strădui să umble credincioșii? 1 Petru 3,11 u. p. Rom. 12,18.

Aceste cuvinte se referă la pacea sufletului. Păcatele ne-au distrus pacea. Cât timp eul este nesupus noi nu putem afla odihnă. Patimile cele mari ale inimii nu pot fi stăpânite prin mijloace pământești. Dar Acela care prin Cuvânt a pacificat valurile de pe marea Galileii, a rostit cuvânt de pace pentru orice suflet.

Credinciosul trebuie însă să caute și să urmărească și pacea dintre oameni. Prin viața și toată lucrarea lui, el trebuie să fie un susținător și propovăduitor al păcii.

Credinciosul nu se va mulțumi numai să propovăduiască pacea ci „întru cât atârână de el” va contribui și la realizarea ei.

12. Ce făgăduiește Mântuitorul celor credincioși? Ioan 14, 27 pr. p.

Credinciosul care are pe Isus în inimă n'are de ce să-i fie frică. O credință vie în El va liniști mult frământata mare a vieții și pe cel credincios îl va ocroti de orice primejdie pe calea pe care El știe că este cea mai potrivită.

OCROTIREA DIVINA PENTRU CREDINCIOȘI

(27 Decembrie 1952)

1. Sub ocrotirea cui se află ucenicul lui Hristos? 1 Petru 3, 12 pr. p.

A fi conștient că ochii Domnului privesc spre noi și urechile lui ascultă rugăciunile noastre este de fapt o mare mulțumire. Certitudinea că avem un Prieten care nu ne părăsește, Căruia îi putem încredința tainele sufletului nostru, este un privilegiu care nu poate fi exprimat în cuvinte.

2. Cum privește Domnul la cei ce fac răul? 1 Petru 3, 12 u. p.

3. Prin ce întrebare ne este asigurată ocrotirea divină? 1 Petru 3, 13.

Dacă credincioșii vor fi „plini de râvnă pentru bine”, ocrotirea divină va fi cu ei. Dumnezeu nu iubește pe cel ce face răul; ocrotește însă pe făcătorul de bine. Lucrați cu râvnă pentru binele vostru, al familiei voastre și al semenilor voștri, și binecuvântarea lui Dumnezeu nu va întârzia să vină.

4. Ce face credinciosul care are parte de încercare? 1 Petru 3,15 pr. p.

Când Isus Hristos stăpânește în inimă, în ea este numai curățenie și operare de păcat. Primirea Mântuitorului aduce pace, iubire și siguranță desăvârșită.

5. Cum trebuie să fie totdeauna credinciosul? 1 Petru 3,15 p. d.

6. În ce fel să facă el aceasta? 1 Petru 3,15, u. p. 16 pr. p.

7. Ce efect va avea o bună purtare a credinciosului? 1 Petru 3, 16 u. p.

8. Ce învățătură a dat în această privință Isus Hristos ucenicilor Săi? Mat. 5,16

RODUL MUNCII LUI HRISTOS

3 Ianuarie 1952

1. Ce îndoit caracter au patimile Domnului Hristos? 1 Petru 3,18 pr. p.

Isus Hristos a pățimit pentru alții. Aceasta înseamnă că El Cel Nevinovat a murit pentru cel vinovat. Câteodată cineva poate să pătimească chiar pentru că a lucrat binele prin aceasta însă nu poate fi înlocuitorul altuia.

În al doilea rând, apostolul Petru spune că Domnul nostru Isus a murit ca să ne aducă la Dumnezeu. Prin moartea Sa Isus Hristos a plătit prețul răscumpărării noastre înlăturând, în felul acesta, piedica ce ne oprea să avem intrare la Dumnezeu.

2. Cum vorbește apostolul Petru despre moartea și învierea Domnului Hristos? 1 Petru 3,18 u. p.

Cuvintele: „dar a fost înviat în duh” sunt spuse prin opoziție față de cuvintele: „a fost omorât în trup”. Acest duh omenesc al Domnului Isus a primit puterea sa în timpul vieții Sale pământești prin Duhul Sfânt, și urmare a fost că fiecare rugăciune înălțată de Domnul Isus, fiecare cuvânt rostit de El se datora influenței Duhului Sfânt, astfel încât El a fost în stare să Se lase crucificat fără pată și fără sbărcitură pentru că să poată aduce acea jertfă care să fie primită de Dumnezeu ca ispășitoare de păcat. În Ebrei 9,14 stă scris despre El ca despre Acela „care prin Duhul cel veșnic S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”.

Făptura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit prin Duhul Sfânt care era într'ânsul. Iar El a venit ca să ne facă părtași la natura Lui dumnezească. Câtă vreme suntem legați cu El prin credință, păcatul numai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să fină bine dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșirea de caracter.

3. În ce cuvinte a vorbit psalmistul David despre moartea și învierea Domnului Hristos? Psalm 16, 8-11; Fapte 2,25-28.

4. Despre ce exemplu de lucrare a Duhului Sfânt vorbește apostolul Petru? 1 Petru 3,20 pr. p.

5. Cător suflete a folosit lucrarea Duhului Sfânt făcută prin Noe? 1 Petru 3,20 u. p.

6. Spre o mai bună înțelegere a învățaturii, ce comparație face mai departe apostolul? 1 Petru 3,21.

7. Cum vorbește Pavel despre însemnătatea botezului? Rom, 6,3-4.10 11.

8. Unde a mers Isus Hristos după ce Și-a îndeplinit lucrarea Sa? 1 Petru 3,22 pr. p.

9. Ce legătură are prezența Lui în ceruri cu mântuirea noastră din păcat? Ebr. 7,25.

10. Care este privilegiul celui credincios în legătură cu slujba de Mare Preot al Domnului Hristos? Ebrei 4,16

... rapun ne-au fost date spre a fi folosite și Dumnezeu dorește ca ele să fie puse la lucru Sprijinindu-ne pe El putem avea înțelepciune pentru ca să lepădăm răul și să alegem binele.

6. Cât de binevoitor este Dumnezeu să dea înțelepciune celui care o cere dela El? Iacob 1,5 u. p.

Credinciosului smerit și cu inima curată înainte lui Dumnezeu, aceluia care își curăță sufletul de iubirea de sine și care dă la o parte lipsurile caracterului său, Dumnezeu este gata să-i dea cu mână largă din bogăția Sa înțelepciune de sus.

7. Ce spune apostolul Pavel despre cei chemați la o adevărată viață spirituală? I Cor. 1,26.27.

8. Cum să ceară credinciosul înțelepciunea care vine de sus dela Tatăl luminilor? Iacob 1,6 pr. p.

Trăind o viață curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu și având în inimă o puternică credință, în Cuvântul făgăduințelor Sale, credinciosul va înălța rugăciunea sa după înțelepciune și înțelegerea lucrurilor spirituale cu deplină încredințare că va fi ascultat.

Cuvântul spune: „dar s'o ceară cu credință”.

9. Cu ce sunt comparați cei care cer, dar a căror inimă le este stăpânită de îndoială? Iacob 1,6 u. p.

Nimic nu prezintă un mai nimerit simbol al nestatorniciei ca mereu schimbătoarele valuri ale mării. Domnul nu dorește ca noi să fim asemenea valurilor, ci să avem deplină statornicie și încredere în El.

Dacă cerem înțelepciune, Domnul nu ne va cere pentru nepriceperea noastră, ci din camerele nesecate ale plinătății Sale ne va da cu îndestulare tot ce avem nevoie.

10. La ce fel de rugăciune a făgăduit Domnul că va răspunde? Mat. 21,22.

11. La ce să nu se aștepte cel care cultivă îndoiala în inima sa? Iacob 1,7.8.

12. Ce zice Domnul Hristos că este cu putință celui care crede? Marcu 9,23

ORIGINA ISPITEI

(21 Martie 1953)

1. In ce să se laude credinciosul? Iacob 1,9.

Dumnezeu nu caută la fața credinciosului, ci privește la inima lui. El va încununa cu mărire pe oricare credincios sincer care se străduiește să câștige deplină biruință asupra viețuirii păcătoase la care este mereu ispitit.

2. In ce s'ar putea lăuda cel avut? Iacob 1,10.

Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu dându-și viața sa pe crucea depe Golgota a plătit preț de răscumpărare pentru orice suflet, indiferent de starea lui. Dar bogății lumii acesteia care sunt fără aspirații nobile, apucători și egoiști, dacă nu se vor pocăi, nu vor fi altceva decât o ramură uscată bună de aruncat în foc. Acela însă care își vine în fire și caută pe Domnul cu spiritul smereniei poate ajunge și el să se bucure și să se laude că inima i-a fost înfrântă și umilită.

mului bogat? Iac. 1,11.

4. Ce caracterizează pe bogații lumii acesteia? Ecles. 5,10.

Iubitorii de bogății sunt lacomi după tot mai multă bogăție și „nu se satură niciodată de argint”. In dorința lor de a strânge tot mai multă bogăție nu se dau înapoi dela nimic ci sunt gata să strângă averi pe căi nedrepte.

5. Ce zice Mântuitorul Isus Hristos despre cei care se dedau la o astfel de lucrare? Luca 16,11.

6. Asupra cui este rostită o binecuvântare și ce făgăduință este făcută celui care trece cu bine proba? Iac. 1,12.

Înainte de a primi cununa vieții credinciosul trebuie să fie cercat. Tocmai în cercări se deosebește pleava de grâu.

Spre a da formă metalelor e nevoie de foc, ciocan și pilă; tot așa se curăță și se formează și caracterul în încercări. Cei care trec în credință prin lucrarea de topire și șlefuire, vor primi cununa vieții făgăduită de Dumnezeu. Fiecare ispita învinsă, fiecare încercare suportată cu bărbăție, ne dă o nouă experiență și ne face să progresăm în lucrarea de formare a caracterului.

7. Ce nu trebuie să zică cel ispitit, și pentru ce? Iacob 1,13.

Ispita este ațâțarea la păcat, și aceasta nu vine dela Dumnezeu, ci dela Satana și din răul care se află în propriile noastre inimi. Vrajmașul ne duce în păcat, și apoi ne învinuiește înaintea întregului univers ca fiind nevrednici de iubirea lui Dumnezeu.

8. Unde își are ispita origina ei? Iacob 1,14.

Cuvântul „poftă” întrebuițat aci înseamnă dorință a inimii. Origina oricărei ispite este în noi înșine. Ispita spre păcat poate să existe, dar ceace dă putere ispitei este tocmai dorința de a ceda față de ea. Credinciosul neînfrânt este atras în păcat de propria sa alipire de păcat. Fiecare suflet are nevoie în propria sa inimă de carne de puterea Duhului Sfânt spre a birui orice dorință sau înclinație spre păcat.

9. Ce aduce după sine zămislirea poftei? Iacob 1,15.

10. Ce sfat frățesc ne dă apostolul Iacob? Iac. 1,16.

11. Dela cine vine orice dar desăvârșit și ce descoperire ne este făcută despre Dumnezeu? Iac. 1,17.

12. Prin ce este născut credinciosul și în ce scop? Iac. 1,18.

RELIGIA CURATA

(28 Martie 1953)

1. Ce sfaturi pline de înțelepciune sunt date credinciosului în legătură cu purtarea sa? Iac. 1,19.

Ascultarea voioasă și din toată inima prețuește mai mult decât orice altceva. Pe de altă parte, „cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască”. „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu”. Adesea se întâmplă că regretăm că am vorbit, rareori însă că am tăcut.

2. Ce sfaturi asemănătoare ne dă și apostolul Pavel? Efes. 5,4. Col. 3,8.

Un rău care mai trăește în viața unor credincioși este răul vorbirii de rău sau al clevețirii. Se pare că cei care hrănesc cu grijă acest păcat nu-și dau seama că el este tot atât de grav în urmările sale ca și alte păcat pe care ei se feresc a le făptui.

3. Pentru ce să fie credinciosul zăbavnic la mânie? Iac. 1,20; Ps. 37,8.

4. Ce trebuie să lepădăm și ce să primim? Iac. 1,21.

5. Cum poate un credincios să se înșelc pe sine însuși? Iacob 1,22.

Dacă acest cuvânt se potrivește pentru fiecare suflet, el se potrivește cu deosebire pentru acei care au încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez și ascultă Cuvântul său în Casa de Rugăciune.

6. Cu ce este asemănat acela care se mulțumește să asculte Cuvântul fără să-l împlinească? Iacob 1,23.24.

Legea lui Dumnezeu este marea sa oglindă morală. Fiecare trebuie să-și compare cuvintele, spiritul și faptele sale cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu. El a hotărât ca Legea Sa să fie ținută de toți acei care cred în Isus Hristos. Dacă Legea ar fi desființată ar lipsi acea mare măsură de conduită morală a caracterului în care credinciosul să privească și să se vadă în lumina razelor acestei sfinte oglinzi morale.

7. Prin ce pildă a arătat Mântuitorul că ascultarea de Cuvântul său este o mare binecuvântare pentru credincios? Mat. 7,24-27.

8. In ce fel își va adânci credinciosul privirile în „legea cea desăvârșită”? Iacob 1,25 pr. p.

Din cauză că legea Domnului este desăvârșită și de aceea neschimbătoare, este cu neputință pentru oamenii păcătoși, prin ei înșiși să facă față măsurii pretențiilor ei. Acestea este motivul pentru care Hristos veni ca Răscumpărător al nostru... Când ne lăsăm de păcate și primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, legea este mărită. Apostolul Pavel întreabă: „Prin credință desființăm noi Legea? Dinpotrivă, noi întărim Legea”.

9. Ce binecuvântare este rostită pentru cel care împlinește cu fapta Cuvântul Legii lui Dumnezeu? Iacob 1,25 u. p.

10. Despre religiunea cui vorbește Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind zadarnică? Iacob 1,26.

Mulți vor fi cântăreți în balanță și vor fi găsiți prea ușori. Cine vrea să placă lui Dumnezeu și să pună o pază, o continuă pază a gurii sale, supraveghiind intrarea buzelor sale? Nu vorbiți de rău pe nimeni! Nu ascultați despre nimeni vorbiri de rău. Dacă n'ar exista ascultători, atunci n'ar exista nici vorbitori de rău. Dacă cineva vorbește de rău pe altul în fața ta, oprește-l. Refuză să-l ascuți, chiar când cuvintele sale ar fi spuse cu tonul cel mai blând și în felul cel mai plăcut.

11. In ce constă religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu? Iacob 1,27.

A ne „păzi neîntinați de lume”, înseamnă a ne păzi de toate păcatele care pot naște poftele unei inimi de carne (firești). Apostolul Ioan zice: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui meu nu este cu el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume”. (1 Ioan 2,15.16).

11. Ce greșală a făcut Eli marele preot în calitatea sa de tată? 1 Sam. 3, 12-14.

Fiii lui Eli — Hofni și Fineas — au dus o viață destrăbălată, plină de șapte urâte, șapte pe care tatăl lor nu a căutat să le oprească la timpul venit. Din cauza aceasta Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la Eli s'a împlinit întocmai.

VIEAȚA CREȘTINEASCĂ

(20 Decembrie 1952)

1. Prin ce cuvinte îndeamnă apostolul Petru la unire? 1 Petru 3,8 pr. p.

2. Ce a cerut Isus Hristos în rugăciunea Sa arhierească pentru ucenicii Săi? Ioan 17, 20-23.

A fi ucenicii lui Hristos una este o dovadă, că Tatăl a trimis pe Fiul Său spre a ne mântui din păcat. Această mărturisește despre puterea Sa cea minunată prin care El modelează diferitele caractere ale credincioșilor și-i face în stare să trăiască împreună într-o plăcută armonie.

3. Ce trebuie avut în vedere în relațiile noastre cu alții? 1 Petru 3, 8 u. p.

Egoismul nu place Domnului. Împreună simțire cu alții, este după voia Sa. Adevăratul creștin în tot ceea ce face și are ca binecuvântare dela Dumnezeu, nu va uita să-și facă partea sa „simțind cu alții”, după îndemnul Domnului.

4. Cum vorbește apostolul Pavel despre aceste reguli de viață? Rom. 12, 10, 16, 18.

5. Cum trebuie să se poarte credinciosul când este ocărit? 1. Petru 3, 9 pr. p.

6. La ce au fost chemați creștinii și pentru ce? 1 Petru 3, 9 u. p.

7. Ce legătură există între cuviințele noastre și o viață fericită? 1 Petru 3, 10.

Credincioșii ar trebui să facă eforturi serioase și să se străduiască pentru ca prin felul de vorbire potrivit și printr-o purtare cuviincioasă să devină un reprezentant al lui Hristos. El nu va vorbi nimic ce nu este spre binele lui și al semenilor lui. Nu va fi un purtător de vorbe rele și neadevărate și nici vorbitor de rău. El își va înfrâna limba sa dela toate acestea și nu va folosi niciodată buzele sale într-o astfel de lucrare, dacă dorește „să vadă zile bune”.

8. Cum se dă pe față viața launtrică prin cuvintele noastre? Luca 6,45.

Caracterul conversației descoperă launtru inimii. Vorbe ușoare, lingușiri, glume proaste spuse cu scopul de a provoca râsete, sunt produsele lui Satan și toți cei folosesc o astfel de vorbire comercializă marfa lui.

9. Care rugăciune a psalmistului ar fi bine să ne-o însușim fiecare? Ps. 19 14 pr. p.; Ps. 141,3.

Calomnia și vorbirea de rău conține un indoit blestem care lovește mai puternic pe vorbitor decât pe ascultător. Cine împrăștie sămânța vrajbei, a neînțelegerii și a certei, va secera în propriul său suflet rodul aducător de moarte. Har și pace însoțesc pe acei care se abțin dela ceartă. Acei care se tem de Dumnezeu vor închide căminul și familia lor pentru acei care umblă

din casă în casă cu flecării. Păcatul calomniei începe cu cultivarea cugetelor rele.

10. Ce atitudine să avem față de rău și față de bine? 1 Petru 3,11 pr. p.

Dumnezeu dorește o schimbare a inimii. El dorește ca noi să ne îndepărtăm de rău și învățăm să facem binele.

11. După-ce se vor strădui să umble credincioșii? 1 Petru 3,11 u. p. Rom. 12,18.

Aceste cuvinte se referă la pacea sufletului. Păcatele ne-au distrus pacea. Cât timp eul este nesupus noi nu putem afla odihnă. Patimile cele mari ale inimii nu pot fi stăpânite prin mijloace pământești. Dar Acela care prin Cuvânt a pacificat valurile de pe marea Galileii, a rostit cuvânt de pace pentru orice suflet.

Credinciosul trebuie însă să caute și să urmărească și pacea dintre oameni. Prin viața și toată lucrarea lui, el trebuie să fie un susținător și propovăduitor al păcii.

Credinciosul nu se va mulțumi numai să propovăduiască pacea ci „întru cât atârână de el” va contribui și la realizarea ei.

12. Ce făgăduiește Mântuitorul celor credincioși? Ioan 14, 27 pr. p.

Credinciosul care are pe Isus în inimă n'are de ce să-i fie frică. O credință vie în El va liniști mult frământata mare a vieții și pe cel credincios îl va ocroti de orice primejdie pe calea pe care El știe că este cea mai potrivită.

OCROTIREA DIVINA PENTRU CREDINCIOȘI

(27 Decembrie 1952)

1. Sub ocrotirea cui se află ucenicul lui Hristos? 1 Petru 3, 12 pr. p.

A fi conștient că ochii Domnului privesc spre noi și urechile lui ascultă rugăciunile noastre este de fapt o mare mulțumire. Certitudinea că avem un Prieten care nu ne părăsește, Căruia îi putem încredința tainele sufletului nostru, este un privilegiu care nu poate fi exprimat în cuvinte.

2. Cum privește Domnul la cei ce fac răul? 1 Petru 3, 12 u. p.

3. Prin ce întrebare ne este asigurată ocrotirea divină? 1 Petru 3, 13.

Dacă credincioșii vor fi „plini de râvnă pentru bine”, ocrotirea divină va fi cu ei. Dumnezeu nu iubește pe cel ce face răul; ocrotește însă pe făcătorul de bine. Lucrați cu râvnă pentru binele vostru, al familiei voastre și al semenilor voștri, și binecuvântarea lui Dumnezeu nu va întârzia să vină.

4. Ce face credinciosul care are parte de încercare? 1 Petru 3,15 pr. p.

Când Isus Hristos stăpânește în inimă, în ea este numai curățenie și operare de păcat. Primirea Mântuitorului aduce pace, iubire și siguranță desăvârșită.

5. Cum trebuie să fie totdeauna credinciosul? 1 Petru 3,15 p. d.

6. În ce fel să facă el aceasta? 1 Petru 3,15, u. p. 16 pr. p.

7. Ce efect va avea o bună purtare a credinciosului? 1 Petru 3, 16 u. p.

8. Ce învățătură a dat în această privință Isus Hristos ucenicilor Săi? Mat. 5,16

RODUL MUNCII LUI HRISTOS

3 Ianuarie 1952

1. Ce indoit caracter au patimile Domnului Hristos? 1 Petru 3,18 pr. p.

Isus Hristos a pățimit pentru alții. Aceasta înseamnă că El Cel Nevinovat a murit pentru cel vinovat. Câteodată cineva poate să pătimească chiar pentru că a lucrat binele prin aceasta însă nu poate fi înlocuitorul altuia.

În al doilea rând, apostolul Petru spune că Domnul nostru Isus a murit ca să ne aducă la Dumnezeu. Prin moartea Sa Isus Hristos a plătit prețul răscumpărării noastre înlăturând, în felul acesta, piedica ce ne oprea să avem intrare la Dumnezeu.

2. Cum vorbește apostolul Petru despre moartea și învierea Domnului Hristos? 1 Petru 3,18 u. p.

Cuvintele: „dar a fost înviat în duh” sunt spuse prin opoziție față de cuvintele: „a fost omorât în trup”. Acest duh omenesc al Domnului Isus a primit puterea sa în timpul vieții Sale pământești prin Duhul Sfânt, și urmare a fost că fiecare rugăciune înălțată de Domnul Isus, fiecare cuvânt rostit de El se datora influenței Duhului Sfânt, astfel încât El a fost în stare să Se lase crucificat fără pată și fără sbărcitură pentruca să poată aduce acea jertfă care să fie primită de Dumnezeu ca ispășitoare de păcat. În Ebrei 9,14 stă scris despre El ca despre Acela „care prin Duhul cel veșnic S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu”.

Făptura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit prin Duhul Sfânt care era într'ânsul. Iar El a venit ca să ne facă părtași la natura Lui dumnezească. Câtă vreme suntem legați cu El prin credință, păcatul numai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să fină bine dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșirea de caracter.

3. În ce cuvinte a vorbit psalmistul David despre moartea și învierea Domnului Hristos? Psalm 16, 8-11; Fapte 2,25-28.

4. Despre ce exemplu de lucrare a Duhului Sfânt vorbește apostolul Petru? 1 Petru 3,20 pr. p.

5. Cător suflete a folosit lucrarea Duhului Sfânt făcută prin Noe? 1 Petru 3,20 u. p.

6. Spre o mai bună înțelegere a învățăturii, ce comparație face mai departe apostolul? 1 Petru 3,21.

7. Cum vorbește Pavel despre însemnătatea botezului? Rom, 6,3-4.10 11.

8. Unde a mers Isus Hristos după ce Și-a îndeplinit lucrarea Sa? 1 Petru 3,22 pr. p.

9. Ce legătură are prezența Lui în ceruri cu mântuirea noastră din păcat? Ebr. 7,25.

10. Care este privilegiul celui credincios în legătură cu slujba de Mare Preot al Domnului Hristos? Ebrei 4,16

O VIEȚA SPRE MARIREA LUI
DUMNEZEU

10 Ianuarie 1952

1. Ce învățătură să ia credincioșii din patimile Domnului Isus? 1 Petru 4,1,2.

2. După voia cui au trăit creștinii înainte de pocăința lor? 1 Petru 4,3 pr. p.

3. Cum descrie Petru voia păgânilor de atunci? 1 Petru 4,3 u. p.

4. Ce-i făcea să se mire pe acei cu care credincioșii, cărora le scrie Petru, umblaseră mai înainte împreună? 1 Petru 4,4.

5. Cu cine se vor întâlni ei? 1 Petru 4,5.

6. Care a fost scopul propovăduirii Evangheliei în toate timpurile? 1 Petru 4,6 pr. p.

Evanghelia a fost propovăduită celor de pe timpul lui Noe, lui Abraam, necredincioșilor israeliți de pe vremuri, precum și prin lucrarea mâinilor lui Dumnezeu (Ps. 19) și tuturor celorlalți. Ea a fost propovăduită și acelor care acum sunt morți, sau care erau morți pe timpul când au fost scrise aceste cuvinte, oricum ar fi, morșilor acestora li s'a propovăduit încă pe când ei erau în viață. Ar fi cu totul jără folos să propovăduiești unor morți care nu mai știe nimic.

7. Ce efect are primirea soliei Evangheliei în acei care o primesc? 1 Petru 4,6 u. p.

8. Cu ce se va ocupa judecata divină? 2 Cor. 5,10.

9. Cum accentuează apostolul Petru nevoia de a veghea în rugăciune? 1 Petru 4,7 u. p.

Domnul Isus Hristos spune: „Stăruieți în rugăciune” sau priveghiași și rugați-vă”. Spre a putea înainta și crește avem nevoie de o continuă legătură cu izvorul puterii divine. Poate într-o măsură oarecare am simțit în noi lucrarea Duhului Sfânt; dar dorința noastră după Duhul Sfânt ar trebui să crească mereu prin rugăciune și credință.

10. Ce spune apostolul cu privire la iubirea frățească? 1 Petru 4,8.

Mijloacele iubirii au o putere minunată, pentru că ele sunt dumnezeiești. Răspunsul blând care „potolește mâniă”, iubirea care este „îndelung răbdătoare și plină de bunătate”, — dacă am practica-o cu ce putere vindecătoare ar fi înzestrată viața noastră

11. Ce este incredința celui credincios și ce să facă el cu darul pe care l-a primit? 1 Petru 4,10.

„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. După aceste cuvinte noi suntem răspunzători de felul cum gospodărim. Darurile pe care le avem servesc la îndestularea tuturor... Nimeni nu poate reține pentru sine vre-o binecuvântare din cele primite, până ce el n'a găsit calea ca de acestea să se împărtășească și frații săi.

Fiecare a primit ceva. Nimeni nu poate susține că n'a primit nici un talent. Nimeni nu este atât de lipsit încât să nu aibă ceva de dat și semenului său. Toți avem cuvinte prietenești; cel mai mic poate da darul cel mai

mare dintre toate: o bună pildă. Ceea-ce noi avem, nu ne aparține; tot ce avem am primit. Nimeni nu poate spune despre un talent oarecare: Este meritul meu personal, pot face cu el ce vreau.

12. Care trebuie să fie temeiul faptelor creștine? 1 Petru 4,11.

PODOABA SMERENIEI

17 Ianuarie 1952

1. Cum se numea în prima biserică creștină cel care purta răspunderea Comunității? 1 Petru 5,1 pr. p.

Cuvântul grecesc „presbys” a fost folosit spre a arăta un bărbat înaintat în vârstă. Din acest cuvânt a derivat numele oficial al unui slujbaș dintr-o Comunitate locală „presbyteros” care în alte locuri din Biblie este numit „episcop” (1 Tim. 3,2) și a cărui datorie era să exercite o influență spirituală asupra membrilor Comunității și să vegheze asupra lor.

2. Unde s'a întrebuințat numele de „bătrân” pentru prima dată? Exod. 3,16.

3. Care sunt unele din însușirile unui presbiter? 1 Tim. 3,1-7 Gen 18,21 pr. p.

4. Care cuvinte ale apostolului Petru arată că el nu pretindea pentru sine dreptul de a stăpâni peste alți presbitari? 1 Petru 5,1 p.d.

Petru nu pretindea pentru sine o poziție mai înaltă în Comunitate decât aceea a unui presbiter obișnuit.

5. Ce fel de martor era Petru? 1 Petru 5,1 u. p.

6. Ce trebuie să facă presbiterul pentru turma Domnului? 1 Petru 5, 2 p. p.

Acei asupra cărora este pusă răspunderea și care au supravegherea generală a Comunității, nu trebuie să stăpânească peste moștenirea lui Dumnezeu, ci ca păstori înțelepți să pastorească turma lui Hristos, fiind pildă pentru ea. De asemenea cei chemați să împartă harul lui Dumnezeu trebuie să fie oameni care au un nume bun, plin de Duhul Sfânt și înțelepciune.

7. De ce fel de motive să se lase condus acela care primește să fie ales ca presbiter? 1 Petru 5,2 u. p.

„Nu de silă ci de voie bună”: nu din obligație, ci pentru că îi face plăcere; nu ca unul care-și îndeplinește slujba împins, ci ca unul care a pus pe presbiteri, prin Duhul Său, păstori ai turmei Sale.

8. Ce este spus despre adevărata conducere spirituală a presbiterului? 1 Petru 5,3; 1 Cor. 11,1.

Apostolul amintește presbiterilor că ei tot din turmă fac parte ca și ceilalți, și că ei nu au fost chemați să stăpânească, ci să fie de ajutor fraților lor în credință „Fiți pildă turmei”. Cei slabi în cele spirituale i-au învățatură nu din cele ce ei aud, ci mai degrabă din cele ce ei văd. Păstorul trebuie să fie un martor viu, o dovadă puternică despre veracitatea și puterea Cuvântului. Dacă el nu este așa ceva, toate învățăturile lui n'au nici o valoare. Acel păstor de suflete ori cât de neînsemnat care trăiește învățatura pe care el o dă membrilor Comunității, este mare

înaintea lui Dumnezeu. Invățătura exprimată de el prin cuvinte lasă o îndoită influență asupra sufletelor care-l ascultă.

9. Când și cu ce va fi răsplătit păstorul cel credincios? 1 Petru 5,4 Ioan 10,28.

10. Cum trebuie să se poarte membrii mai tineri ai Comunității față de slujbașii acesteia? 1 Petru 1,5 pr. p.

11. Ce raport trebuie să existe între toți membrii Comunității? 1 Petru 5,5 p. d.; Filip 2,1-5.

12. Ce este spus despre cei mândri și cei smeriți? 1 Petru 5,5 Proverbe 8,13.

13. Unde duce calea smereniei? 1 Petru 5,6.

IMBARBATARI ȘI SALUTARI

24 Ianuarie 1952

1. Asupra cărui lucru atrage apostolul atenția creștinilor? 1 Petru 5,8 pr. p.

2. De ce este necesar pentru credincioși să vegheze? 1 Petru 5,8 p. d.

3. Ce spune apostolul să facem cu păcatul? 1 Petru 5,9 pr. p.

Cuvintele „în credință” se referă la propria credință a credinciosului, ceea ce înseamnă că atunci când este asaltat de Satana, el trebuie să rămână statornic, nu prin propria lui putere ci prin exercitarea unei credințe care se întemeiază pe ocrotitoarea putere a lui Dumnezeu.

4. Cum vorbește apostolul Pavel despre armătura spirituală a creștinului? Efes, 6,14-18.

5. Ce este spus despre lucrarea lui Dumnezeu? 1 Petru 5,10.

Să privim la Isus și slava care așteaptă pe credincios la sfârșitul căii lui. Prin Isus este asigurat cerul, unde se află curățenie, pace și fericire și unde ne așteaptă o slavă pe care nicio limbă muritoare n'o poate descrie.

6. Cui este gata Isus Hristos să-i facă parte de viața veșnică? Ebr. 5,9.

7. Prin ce cuvinte scurte incheie apostolul Petru îmbărbătările sale? 1 Petru 5,11.

8. Prin cine a trimis apostolul epistola sa către credincioșii din acele timpuri? 1 Petru 5,12.

9. Unde se află Petru apostolul, și cine era împreună cu el când a scris această epistolă a sa? 1 Petru 5,13.

10. Cu ce cuvinte pline de iubire incheie acest mare apostol epistola sa? 1 Petru 5,14.

„Pacea să fie cu voi toți care sunteți în Hristos Isus”! Aceasta este legătura Comunității care leagă pe membrii ei. A fi în Hristos înseamnă a aparține frățietății, în care toți sunt frați, copii ai unui Tată, moștenitori ai aceluiași făgăduințe, călători pe aceeași cale, servi ai aceluiași Domn, întăriți, conduși și luminați prin un singur Duh care după făgăduință va rămâne totdeauna în Biserică Sa.